George

George kwam als niet opgevoede, jonge Afghaan bij ons binnen. Hij had tot dat moment alleen maar met windhonden te maken gehad en vond dientengevolge dat alle andere honden –best veel dus- raar en misschien wel overbodig waren.

WaarderingNog niet gewaardeerd
Stel een vraag over dit artikel

Deze mening stak hij niet onder stoelen en of banken. En omdat wij de mensen ongaarne knollen voor citroenen verkopen, schreven wij over zijn merkwaardige gedrag op onze site. Het helpt per slot van rekening niets om te zeggen dat een hond een probleemloos karakter heeft als dat niet zo is. Dat komt namelijk toch uit. Of deze eerlijkheid ons nou parten heeft gespeeld? In ieder geval meldde zich helemaal niemand voor deze toch mooie hond. Onder de bezielende leiding van Martine verbeterde zijn gedrag zienderogen. Ook over die voortgang schreven we op de site, maar helaas, geen belangstelling. We plaatsten een andere foto, eentje waarop George met een grote grijns over het speelveld scheurde. Weer niks.

Eind oktober nam een van uw twee stukjesschrijvers George thuis in opvang. Binnen de kortste keren was George dikke maten met de al aanwezige windhonden. Hij leerde met de snelheid van het licht dat banken er zijn om op te slapen en te luieren, dat als je mensen naar bed gaan, jij gewoon meegaat, dat je ’s ochtends een boterham met paté krijgt en dat je soms in een auto gaat om daarna op een immense zandvlakte ongebreideld je poten te strekken. Allemaal héérlijk! We maakten weer eens een nieuwe foto van George, deze keer lekker op zijn gemak op de bank. En of dat nou het verschil maakte? We weten het niet. Maar wat we wel weten is dat kort nadat deze foto op de site verscheen zich zeven , ècht, zeven mensen voor George meldden. De eerste twee gegadigden vielen om diverse redenen af, maar bij mensen nummer 3 klikte het meteen. Veel afhganenervaring, alle tijd in de wereld om zich met een nieuwe hond bezig te houden, precies wat we voor

George zochten.

Er werd een kennismakingswandeling in Kootwijk gepleegd en vrijwel onmiddellijk bleek dat George zijn eventuele nieuwe mensen direct in het hart gesloten had. Hij kwam tijdens de wandeling steeds even kijken, niet bij zijn opvangmoeder, maar bij zijn nieuwe mensen. George werd uitgenodigd in de auto te stappen; de aarzeling die hij daarbij tentoonspreidde kwam eerder voort uit onbekendheid met een twee-deurs auto dan iets anders. Toen zijn opvangmoeder hem nog even wat ongetwijfeld overbodige raad wilde geven en daartoe haar hoofd in de auto stak, draaide George zijn lange blonde neus demonstratief de andere kant op. Wat meer kunnen we zeggen?

Veel geluk met z’n drieën in Rotterdam!